Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: ”Martin Luther”, i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000710960/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Nu begyndte saa de lærde Herrer at holde Taler, hvori de jo priste Gud og den unge Præst og Magister — og Prioren, Klostret og saa fremdeles. Hans Luther maatte nærmest ansee dette for at være Prædiken; han tørrede sin Skee af med venstre Haand og lagde den foreløbig ved Siden af sin Tallerken.

Det trak langt ud, baade med Talerne og med Maaltidet. Martin havde faaet talt for sin Prior, og da det var gaaet helt godt for ham, vilde han nu, kort efter, ogsaa holde den Tale til sin Fader.

»Kjære Faderl« begyndte han, — han saae, at den Gamle rettede sig noget, men Martin turde ikke møde hans Blik. »Hvorfor satte I Jer saa haardt derimod og var saa vred, saaat I ikke gjerne vilde lade mig blive Munk, og maaskee hellerikke ret gjerne seer det endnu. Det er jo dog saadant et skjønt roligt og gudeligt Liv — — —«

Men! — — det var jo hans Faders Stemme, han hørte, — den Gamle saae ikke paa ham, men talte til de andre:

»I lærde Herrer, har I ikke læst i den hellige Skrift, at man skal ære Fader og Moder?«

Der flakkede gjennem Martins Hjærne en Tanke om, at Gud talte jo — talte ud af hans Faders Mund — — saa brast han sammen, segnede ned over Bordet med Hovedet mod sine Arme og hulkede højt.

Han hørte lidt efter, at Dr. v. Usingen begyndte at tale til hans Fader, som jo var dennes Sidemand ved Bordet, om, at den hellige Skrift var en guddommelig Bog, men at dens Tanker var for høje for den ulærde Mand, — og flere henvendte sig til hans Fader, syntes han, — der blev nævnt noget om, at det var jo dog efter et Kald fra Himlen, at hans Søn havde givet sig i Klostret.

Da hørte han sin Faders Stemme igjen: »Gud give blot, at det ingen Djævelsspøgelse har været, som dér har talt til ham.«

Det lød sletikke vredt eller trodsigt — men det maatte jo være lige saa umuligt for hans Fader ikke at være sig selv, som det var umuligt for Dyrene.

Da der var gaaet lidt Tid, var Martin bleven saa meget Herre over sig selv, at han atter kunde deltage i Maaltidet, og de lærde Herrer begyndte igjen paa deres Taler. Men Martin sad blot og tænkte paa sin Fader. Hvor fik han dog sin Ro og sin Styrke fra? Den var jo en For-

kastelse af den Vej, som Martin havde valgt. Men vilde Martin opgive denne Vej, saa vidste han jo, at det for ham sletikke vilde føre til hans Faders Fred og Sikkerhed, — det blev straks igjen til den Foreløbighed, som han havde levet i saa mange Aar, før han gik i Kloster. Ja, den havde jo ogsaa fulgt ham herind. — Og derfor var han nødt til at blive ved, — under Spænding og Rædsel prøve paa at opfylde sin yderste Pligt — forat naa til Fuldkommenhed og faa en naadig Gud. Den Hvile, han et Øjeblik havde fundet nu tilsidst ved Altret, den var jo dog ingen paalidelig Ro, — den kunde jo umulig holde sig, før han virkelig havde betalt sin Gjæld, sin Skyld til Gud.

De brød op rundt om ham, Maaltidet var til Ende. Martin rejste sig ogsaa, i en søvngængeragtig Tilstand, — han saae foran sig den endeløse Fortsættelse af sit Klosterliv — — Havde han noget Haab mere om at naa Maalet?